

2002: Christian Leonard Quale (t.v.) og Klaus Klausen Espedal i aksjon i domkirkens guttekor. (Foto: Anders Minge)

En tidligere korgutt synger ut

Stavanger domkirkes guttekor betyr mye for mange. Det har kommet tydelig frem i Aftenbladet den siste tiden.

DEBATT

Christian Leonard Quale, tidligere korgutt

DET SOM IKKE kommer frem i debatten er hvor mye guttekolet betyr for guttene som synger og har sunget i det. Man kan diskutere i det uendelige hvordan et kor ideelt sett bør drives, i hvert fall hvis man leter etter et fasitsvar.

Alle vil selvsagt det beste for koret, men når mesteparten av diskusjonen baseres på upresise fakta og misforståelser blir debatten veldig fort meningsløs og misvisende. Ettersom Stavanger Aftenblad benyttes som en arena for denne debatten tør jeg nesten ikke tenke på hva slags inntrykk lesere sitter igjen med.

DETTE ER URETTFERDIG mot sangerne i koret som har grunn til å være meget stolte av å synge i Stavanger Domkirkes Guttekor.

Jeg er en av de to korguttene på bildet fra 2002 som ofte illustrerer innlegg angående guttekolet. Da bildet ble tatt hadde jeg sunget i koret i seks og et halvt år. Etter at bildet ble tatt sang jeg i koret i seks år til før jeg for to år siden

flyttet til Skottland for å studere. Under bildet blir jeg sitert på at det er «jysla kjekt å synge». Strengt talt tilhører nok akkurat disse ordene Klaus, som også er avbildet, men jeg står fullt og helt inne for dem likevel.

DET HAR BETYDD enormt mye for meg å ha fått være en del av guttekolet så å si opp igjennom hele oppveksten min. Jeg husker fremdeles da jeg som en nervøs, forventningsfull åtteåring trappet opp på min første kor-øvelse. Jeg ble tildelt en tykk mørkeblå bok med veldig mange noter og veldig mye tysk tekst. Vi bladde opp på side to og begynte å synge: «Jauchzet frohlocket. Auf preiset die Tage.» Min første av uendelig mange strofer som korgutt.

Noen måneder senere var jeg med på å synge denne strofen, og resten av Bachs Juleoratoriet i en fullsatt domkirke med orkester og et storslått kor. En kraftig opplevelse for en åtteåring. En opplevelse man sent glemmer.

MANGE HAR SOM juletradisjon å se Reisen til Julestjernen og Tre Nøtter til Askepott på tv. For meg er tradisjonen å synge.

Om det så er i morgengudstjeneste i

På tross av at guttekolet gjennomgår en liten overgangperiode i disse dager, kommer Domkirkens Guttekor selvfølgelig til å bestå.

Domkirken på julaften, høymesser utover juledagene eller julekonserter. Dette gleder jeg meg til hvert år, og julen er bare ett av mange eksempler på hvordan koret alltid har vært en fantastisk del av livet mitt. Gjennom koret har jeg fått være en del av et veldig åpent og aktivt sosialt miljø, ikke bare lokalt men også nasjonalt og til dels internasjonalt.

Korsang er en stor del av livet mitt, en del jeg ikke kan se for meg å ha vært foruten. Jeg vil derfor gi en sterk oppfordring til foresatte med barn som liker å synge: foreslå kor. Å synge i kor er noe man får veldig mye glede av resten av livet.

DET SOSIALE BÅNDET man knytter til folk ved å synge med dem, ved å skape musikk sammen med dem, er unikt. Mestringsfølelsen man får når man vet at koret har sunget kjempebra er utrolig.

Med på kjøpet får man også utviklet seg både musikalsk og personlig. Man får en selvdisciplin og en respekt for andre mennesker som er uvurderlig i det videre liv.

Domkirkens kormiljø er fantastisk. På tross av at guttekolet gjennomgår en liten overgangperiode i disse dager kommer Domkirkens Guttekor selvfølgelig til å bestå.

En fantastisk gruppe mennesker, sangerne inkludert, gir veldig mye av seg selv for at guttekolet skal bli så bra som overhodet mulig for alle som synger i det. Jeg er ikke i tvil om at det å synge i guttekolet alltid vil være «jysla kjekt».

hagestadiet. Likevel kommer det stadig noe nytt – enda mer «opplysning». Er vi blitt helt hekta på sex? På tv – i aviser og blader slår det mot oss.

Men sigaretter må gjemmes bak låste skap – for at ikke noen skal bli fristet. Alkohol må gjemmes og reklame er ikke tillatt – for at ikke noen skal bli fristet.

Hva holder vi på med?

Regjeringa satsar kollektivt

2009 var året då 300-millionarsgrensa blei broten for talet på busspassasjerar. Det er 10 millionar meir enn året før. Denne utviklinga må halda fram! Kollektivtrafikk reduserer klimautslepp og lokale utslepp, gjer kvardagen enklare for folk og sikrar betre framkome – tre svært gode ting på ei gong. Folketalet i byane veks, og det vil det ikkje vera nok areal til eit effektivt vegsystem basert på auka bilbruk. Vi kan ikkje byggja oss inn i framtida. Regjeringa satsar difor på kollektivtransport. Vi har auka overføringane til fylkeskommunane kraftig. Vi har løfta jernbaneinvesteringane. Vi har auka satsinga for å leggja til rette for bussar og trikkar. Det blir satsa langt meir på sykkeltiltak. Og vi har dobla belønningsordninga til dei største byområda – ei satsinga vi har varsla skal styrkast ytterlegare dei komande åra. I Nasjonal transportplan 2010-2019 finst det dessutan ein eigen kollektivtransportstrategi. I 2011 har vi føreslått 12,1 milliardar til kollektivtransport over Samferdselsdepartementets budsjett. I tillegg kjem milliardbeløp over Kommunal- og regionaldepartementets budsjett. Dette er midlar som fylkeskommunane kan nytta til lokal kollektivtransport. Det blir satsa på kollektivtransport – mykje bra er på gang!

Maghild Meltveit Kleppa (Sp), samferdselsminister

Stjalne blomster

Sist søndag var jeg for å se til min mormors og morfars grav på Tjensvoll. Jeg skulle opp for å tenne lys. Jeg ble så utrolig skuffet da jeg kom opp. Igjen har noen stjålet potte og blomst. Hvorfor? Jeg synes det er så dårlig gjort. Jeg setter blomster der for at det skal sees at graven ikke er glemt, men så er det altså noen som absolutt ikke kan la det få lov å stå i fred! Det er ikke første gang det skjer. Blomsten jeg satte i sommer fikk være der, men da stjal noen potten.

Jeg har jo tenkt å pynte med en krans til jul, men hva vil skje med den?

Grete Christ Huru

Klima – nok ein gong

Takk til Helge Drange for eit greitt svar i Aftenbladet 8. november. Det som først vekte mi interesse for klimadebatten, var «Hockeykølle»-grafen som med eitt slag raderte ut det eg hadde lært i mitt historiestudium, nemlig varmebolken i høgmedalderen og Den vesle istida på 16-1700-talet.

Seinare blei denne grafen sterkt kritisert av McIntyre og McKittrick, mange vil hevda han blei totalt diskreditert. Drange nemner at vi har tre tiår med temperaturauke bak oss. Men vi bør også hugsa på at vi før det hadde tre tiår med nedkjøling, trass i stadig aukande nivå av CO₂. I boka «Climate: The Counter Consensus» levnar professor Robert Carter lita ære til dei som hevdar at denne temperaturredgangen var eit resultat av aerosol-indusert nedkjøling (s.78).

Også mellomkrigstida var varm, kanskje like varm som nå. I det kontinentale USA var 30-åra det varmaste tiåret med 1934 som det varmaste året. Dette var ikkje minst tilfelle i Arktis: Den amerikanske konsulen i Bergen, George Nicolas Ifft, sende ein svært interessant rapport om dette til State Department. Rapporten har tittelen «The Changing Arctic», og kan lesast i novemberutgåva av «Monthly Weather Review» av 1922. Og så vidt eg kjenner til, er det varmaste året på Grønland framleis 1941. Denne brå temperaturauken i Arktis forundra samtida så sterkt at enkelte drog fram den veldige ammunisjonsbruken under 1. verdenskrig som ein mulig årsak! I Debatten på NRK1 nyleg hevda også Nils Henrik Ellestad at Arktis hadde vore like varm i mellomkrigstida. Ingen vil skulda dette på CO₂. Det var forresten ein omtale av denne varmeperioden i Arktis norske og kanadiske forskarar ville utelata i IPCC's rapport av 2007. Dette syns eg og mange med meg var merkeleg – for ikkje å seia dårleg – gjort. Heldigvis fekk dei ikkje gjennomslag for det. Altså: Temperaturauken i mellomkrigstida var naturleg, det same gjeld temperaturredgangen i etterkrigstida. Kvifor kan ikkje dei siste tiårs oppvarming også vera naturleg og eit slags endeleg farvel til Den vesle istida?

Harry Jess, Bryne

Hva holder vi på med?

Gerda Sviland, Nærbø

AVISENE ER TRIST LESING for tiden. Lenge er vi blitt opplyst om overgrep på barn. Noen utnyttet på det groveste av voksne mennesker. Nakenbilder, barneporno, vold og elendighet.

Nå kommer også seksuelle overgrep på gamle, forsvarsløse mennesker. De skal ikke spares de heller.

På tv ser vi samleier og opphisset pust

i både filmer og andre programmer. Det siste er «Trekant» på NRK3. Opplysning, kalles det. Jeg må innrømme at jeg bare har bare sett introduksjonen med sine gymnastiske stillinger. Men er ikke ungdommer i dag ganske opplyste – egentlig? De har jo fått inn alt fra barne-

Er vi blitt helt hekta på sex?

Debattinnlegg

sendes til debatt@aftenbladet.no
Kommentar: inntil 5000 tegn. Legg ved portrettfoto.
Hovedinnlegg: ca 3500 tegn.

Underinnlegg: ca 1700 tegn.
Kortinnlegg: 700-1100 tegn.
Alle lengder er inkludert ordmellomrom.

Kronikk

sendes til kronikk@aftenbladet.no
Lengde inntil 7000 tegn inkl. ordmellomrom.
Foto av forfatter legges ved.